

Rejtő Jenő
Egy bolond százat csinál
(részlet)

A fellobogózott városház előtt impozáns rendben várta a tömeg, hogy a polgármester elmondja jubileumi beszédét, ám helyette, általános csodálkozásra, egy kancsal, óriási harcsabajuszos egyén jelent meg az erkélyen, kezében fehér cérnakesztyű, fején helyes kis piaci kosár, és barátságosan integetett. Társaságában egy sovány, magas, de jóképű, napbarnított, szőke fiatalember is kilépett a nép elé, sárga cylinderben, félszemén fekete monokli.

A kancsal óriás negédes léptekkel előrejött, és néhány csókot hintett a nép felé, míg a fiatalember felállt az erkély peremére, és most látszott rajta, hogy rövid bundája alatt talpig lobogóba öltözött. Mielőtt az ünnepi néptömeg magához térhetett volna ámulatából, harsány szónoklatba fogott.

- Tisztelt fele- és egész barátaim! Én, ifjabb Lord Hontings, Daughter Hill örökös grófja, valamint barátom, Vucli Tóbiás, az önműködő villamosjegy feltalálója, hivatva érezzük magunkat hogy üdvözlünk benneteket, kik e nagy melegben szónoklatokra vártok itt, kínos kötelességből. Nagy marhaság ez, felebarátaim, és ez ünnepi kényelmetlenség helyett ajánlom, hogy menjünk át valamennyien egy jó kocsmába, néhány krigli sörre!

- Milyen igaza van - protezsálta barátja szónoklatát a kecses, kancsal, harcsabajuszu óriás, akinek vörös orra olyan hatalmas és tömpe volt, mintha máris odavágtak volna hozzá egy paradicsomot a szónoklatok végén. Helyeslése annyira meghatotta a társát, hogy átölelte a kancsált és jobbról-balról megcsókolta, majd folytatta harsány szónoklatát.

- Mit hencegünk avval, hogy ez az ócska porfészek, ahonnan nyeregedző dratvát, néhány tejterméket és meggyfa pipaszárat szállítanak a városba, már nyolcszáz éve fennáll? Örüljünk, hogy ilyen körülmények ellenére egyáltalában fennáll! Ne haragudjon a tisztelt lakosság, de nyolcszáz év alatt a leghülyébb polgárok is megtanulhattak volna már tejterméken, dratván és meggyfa pipaszáron kívül valami mást is csinálni.

- De mennyire! - szólt csókot hintve és mosolyogva a másik, felkapaszkodva a társa mellé. Ez sírva megölelte szolidáris barátját, majd egy váratlan retorikai fordulattal így folytatta beszédét:

- Ajánlom hát, hogy Ellen Grace-t, a világ legbűbajosabb táncosnőjét válasszák meg a csúf, kövér polgármester helyett a város vezetőjének, és kezeskedem, hogy ez esetben itt olyan vidám közigazgatás veszi kezdetét, amittől újabb nyolcszáz éven át naponta hajnalig részegeskedik az egész város!

- Éljen! - üvöltötte a kancsal. És a nép még mindig nem tudta, hogy mire vélje az esetet.

Most azonban sikerült kívülről betörni a tanácsterem hatalmas ajtaját, és onnan az erkélyre nyomulnia nyolc-tíz markos rendőrnek és városi altisztnek.

És elkezdődött az ütközet.

A fiatalember és a harcsabajuszu óriás kemény ellenfeleknek bizonyultak. Az első két pofontól heten kilencfelé röpködtek, és ekkor ádázan belevetették magukat a korlátról a támadók csoportjába. Végül is alulmaradtak a nagyszerű tusában, de ordítás, szitok, üvegajtó, világítógömb, zászlórúd csörömpölése, recsegése töltötte be az erkély felől a teret, és a fiatalember a talpig cafatokra tépett angol lobogóban felpattant a korlátra.

- Emberek! Belénk fojtják az őszinte igazságot! Elnyomják a... - Elnyomták. Egy hurkot dobtak hátulról a nyakába, lerántották, és végül mindkettőjüket jól megkötözve, a sívító vármegyei mentőkocsi beszállította a londoni highgate-i szanatóriumba, ahonnan elszöktek.